

[Christmas Møller.]

Politik, som Landet i den nuværende alvorlige økonomiske Situation kunde kræve af Regeringen.

Jeg skal derefter vende mig med nogle Bemærkninger til den højtærede Statsminister. Den højtærede Statsminister sagde, at i den Tale, jeg havde holdt, var der intet, der krævede et sagligt Svar. Jeg synes nu, at den højtærede Statsminister dog fik en Tale ud af det, og i den Tale, han da holdt, begyndte han med at sige, at baade det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal og jeg havde faaet vore Taler i Gaar ødelagt af det, der var sket om Søndagen i den store Arbejdskonflikt. Med den Sprogbrug, som er Statsministeren særegen, talte han om det „Puds“, Smedene havde stukket Oppositionspartierne. Jeg tror, det var ganske andre Kredse og ganske andre Politikere end dem, der er at finde indenfor Oppositionspartierne, som drog et Lettelsens Suk, ogsaa, om jeg saa maa sige, rent personligt, da Smede-Afstemningen havde fundet Sted.

Hele den Maade, hvorpaa den højtærede Statsminister tog paa dette Spørgsmaal, er efter min Mening i liden Overensstemmelse med den Alvor, som det fortjener, og i Anledning af de Bemærkninger, der er gjort om Arbejdskonfliktens delvise eller foreløbige Afbløsning, de Bemærkninger, der er gjort om Forligsmandens Indsats, og hele den Maade, hvorpaa Statsministeren tog paa denne Sag, vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger.

Jeg tror ikke, det kan bestrides, at den højtærede Statsminister i Dag har maattet erkende, at han overfor en bestemt Ud nævnelse har udtalt sig paa en Maade, som ikke havde den klare og tydelige Karakter, man kunde kræve af Statsministeren. Men alt dette interesserer mig overmaade lidet, ogsaa Ordensudnævnelser interesserer mig overmaade lidet, og dem, der har Interesse for sligt, lader jeg beskæftige sig dermed. Men jeg tror ikke, det vilde være rigtigt, om man lod være med at sige, at den nuværende Forligsmand, Direktør Riis-Hansen, i denne Situation, som indeholdt saa overmaade mange Vanskeligheder, har gjort et overordentlig dygtigt, et fremragende dygtigt Arbejde, som meget faa kunde have gjort ham efter. Jeg tror ikke, at man skal lade være med, fordi der kan være Strid om andre Ting, at erkende, at, hvilken Plads man end staar paa i Samfundet, skylder man den nuværende Forligsmand, som med en næsten til Stædighed grænsende Udholdenhed blev ved med at bore i denne Situation, overmaade stor Tak for det Resultat, han har fremskaffet.

Men naar den højtærede Statsminister vil sige dette — og saa skal jeg saamænd ikke bebrejde ham, om han vil tage en Samtale om et Storkors af Dannebrog ved Lejlighed —, naar han roser Forligsmanden, som han gør, naar han lægger den Vægt paa hans Anskuelse, som han gør, er det fuldkommen urimelig Tale af den højtærede Statsminister at tale saaledes, som han gjorde det, om Arbejds løn og Købeevne. Den højtærede Statsminister sagde jo selv, at han ikke var fuldkommen Idiot, og intet er jo fuldkomment her i Verden. Men naar Forligsmanden som Nationaløkonom har sat ind med Lønreduktion, naar Forligsmanden — det kan den højtærede Statsminister jo ikke være i Tvivl om — ud fra hele sin nationaløkonomiske Indstilling har sagt, at nu med Prisfaldet paa Levnedsmidler, med Prisfaldet paa Varer i det hele taget, med hele det Prisfald, som jeg som nævnt omtalte i min Finanslovtale i 1930, maatte der en Nedgang i Lønningerne til, saa tror jeg ikke, at den højtærede Statsminister, efter lige at have rost Forligsmanden, som han har gjort, kan feje til Side dem, der taler om Arbejds lønnens Størrelse og Arbejds lønnens Nedgang som et vigtigt økonomisk Problem, fordi det politisk passer ham.

Nej, der maa den højtærede Statsminister virkelig vælge, og da maa han være klar over, at den af ham selv saa højt roste Forligsmands med Rette saa stærkt fremhævede Indsats i hele den økonomiske Situation peger — om den gør det stærkt nok, er et andet Spørgsmaal —, men den peger i nøjagtig samme Retning, som jeg for mit Vedkommende økonomisk har sat ind paa. Det man snarere kan sige om hele Mæglingsslaget, om den Nedgang, som har fundet Sted, det er, at man maa haabe, at denne Nedgang er af tilstrækkelig Størrelse, saaledes at der kan blive Arbejde med det Løn-niveau, vi da kommer til at ligge paa.

Med Hensyn til Arbejds lønnen vil jeg gerne have Lov at gøre den Bemærkning, at jeg ønsker ikke at gaa ind for en saadan økonomisk Politik, at man over en Bank siger, at Lønningerne og Fortjenesten skal ned. Jeg er imod den Nivellering, som mere og mere finder Sted, og som i øvrigt ogsaa det Forligsmandsforslag, som er vedtaget af de allerfleste Arbejdere, i nogen Grad er Udtryk for, imod den fortsatte Nivellering, ikke blot indenfor Fagene, men ogsaa mellem faglærte og ufaglærte. Det vil være nødvendigt, at man fra alle Sider indtager det Standpunkt, at Arbejds lønnen maa rette sig efter, hvad Produktionen kan afkaste, og at man meget mere bør være